

“Wanneer zullen we elkaar in de ogen kunnen kijken?”

**Olga Salanueva,
vrouw van René Gonzalez:**

Ons dochtertje Ivette neemt de telefoon op met 'Hallo, de familie Gonzalez Salanueva'

Ze beseft goed dat wij een familie zijn: haar papa, haar mama, haar zus Irmita en zijzelf. Maar het is moeilijk om haar uit te leggen waarom haar papa zo lang weg is, waarom ze zich niet meer kan herinneren hoe het is om hem in huis te hebben, hem een kusje te geven, hem te knuffelen of samen te spelen. Ze heeft nog nooit een foto gezien waar we alle vier samen op staan. Die herinneringen bestaan voor haar gewoonweg niet omdat ze dit tot hiertoe nog niet heeft mogen beleven.

Ons jongste kind is nu vijf jaar oud, even lang als René gevangen zit. Ivette was slechts vier en een halve maand oud toen op 12 september 1998 onze familietragedie begon. Sindsdien zijn we slachtoffers van de haat die de VS onze vijf Cubaanse helden - die niets anders zijn dan strijders tegen het terrorisme - toedraagt. Gedurende de 17 maanden van eenzame opsluiting waaraan Fernando, Antonio, Gerardo, Ramón en René onderworpen werden, mocht René slechts twee maal zijn dochters zien.

De eerste keer verliep uitzonderlijk wreed omdat hij geboeid was aan zijn stoel, hetgeen elk fysiek contact verhinderde.

De enige mogelijkheid om zijn dochters te zien, was dat we een bepaald uur afspraken en hen tot dichtbij de gevangenis brachten waar hij hen door een piepklein raampje van zijn cel op de 12e verdieping kon zien. Hij kon enkel een kleine bewegende zwarte krulbol onderscheiden. Dat was Ivette die net leerde lopen.

in juli 2000 boden de aanklagers van Miami René een "deal" aan in ruil voor een schuldverklaring. Ze herinnerden hem eraan dat het lot van zijn familie in hun handen lag. Hij weigerde waardig. Als antwoord werd onze familie eens te meer overladen met al hun haat en wraakgevoelens. Ik werd drie maanden in de gevangenis opgesloten en vervolgens gedeporteerd naar Cuba, zonder dat ik van René afscheid kon nemen of samen met mijn kleine Ivette kon reizen.

Vandaag verblijven we in Cuba, gescheiden van René, die in South Carolina gevangen zit.

Drie maal heb ik een visum aangevraagd om René te kunnen bezoeken. Drie maal hebben de Amerikaanse autoriteiten het mij geweigerd. Op die manier hebben ze ook mijn kleine Ivette beroofd van elk contact met haar vader.

Heel de tijd heb ik me afgevraagd: als elke persoon die in de gevangenis zit het recht heeft op bezoek van zijn familieleden en recht heeft op een menswaardige en respectvolle behandeling, waarom kunnen wij dan niet herenigd worden, zelfs in deze wrede omstandigheden? Waarom verbieden ze het ons hem in de ogen te kijken, en er de kleur van de hoop te zoeken die we zo hard nodig hebben? Waarom verbieden ze een echtpaar om elkaars hand vast te houden als teken van steun, liefde en verbintenis?

Waarom een kind de omhelzing van haar vader ontzeggen?

Wij zullen onze rechten blijven eisen. We putten kracht uit de waarheid, onze liefde en onze hoop.

Elke dag bedanken we al de mannen en vrouwen die ons hun warmte, steun en solidariteit schenken in deze tijden van verdriet, in onze strijd voor de vrijheid van de vijf Cubaanse helden, strijders tegen het terrorisme, onrechtmatig gevangen gehouden in de Verenigde Staten.

**Adriana Pérez, vrouw
van Gerardo Hernández:**

Aan al onze vrienden die in solidariteit met ons samen zijn:
Dagelijks leven in angst en onzekerheid over wat de toekomst zal brengen : dat is het vonnis dat ik met Gerardo deel.

Ik werd niet in een federaal gerechtshof veroordeeld zoals hij, ik was zelfs niet in zijn nabijheid. En toch kregen we de wreedste straf: psychologische foltering en blijvende isolatie.

Het feit dat de V.S. hem veroordeelt tot twee maal levenslang en het bezoek van zijn vrouw ontzegt, is een ernstige schending van zijn rechten. Ze verhinderen dat twee mensen die van elkaar houden bijeenkomen, zelfs niet onder de beperkingen die het Bureau van Gevangenen oplegt.

Omdat mij herhaaldelijk een visum werd geweigerd zijn we gedwongen tot een langdurige scheiding. We lijden constant onder deze schending van de mensenrechten en van het internationaal recht. Dit verhoogt onze angst en verzwaart de straf die ze Gerardo opleggen.

Nu we bijna 15 jaar getrouwd zijn, vraag ik mij af:
Wanneer zullen we elkaar weer in de ogen kunnen kijken? Wie heeft het recht internationale wetten te schenden? Wanneer zal er gerechtigheid geschieden?

Het vertrouwen dat wij hebben in de mensen van de VS, als een volk met nobele waarden en verdediger van familietradities, doet ons hopen op een betere toekomst waarin waarheid en gerechtigheid hun stem zullen verheffen.

Alstublieft, bundel uw krachten om tegen deze situatie te protesteren! We zullen overwinnen!